

HISTÒRIES VIVES DEL SEGRIÀ

ENRIC CASANOVAS, ORIOL SOLÀ, SÒNIA SAUMELL,
JOSEP IGNASI REVÉS, LAURA GARRETA,
JOANNA CRUZ, JORDI PASTÓ I JESÚS PACHECO

DISSABTE A LA NIT

—Sara, marxo! —li crido a l'orella perquè em senti.

—Ja?!

—Són les cinc del matí! —senyalo el rellotge amb el dit.

—Tan tard és?! —esbufega—. Bé, jo em quedo una estona més, ens veiem demà!

Ens fem dos petons i m'allunyo mirant, de tant en tant, com balla. Els peus se m'enganxen al terra de l'ARCA, a causa dels centenars de gotes de beguda, que han caigut dels gots, mentre la gent els anava balancejant entre les seves mans.

Surto de la discoteca esquivant als que encara volen allargar una mica més la nit. Fora, al carrer, encara hi ha força gent. Fa molt bo, tot i que és de matinada.

En traspasar la porta, sento un xiulet molest i persistent a l'orella que sé que no marxarà fins demà al matí.

Començo a caminar cap amunt dirigint-me a casa.

A l'altra vorera, veig al Ricard parlant animadament amb els seus amics. Em faig la despistada per passar desapercebuda. Fa més d'un mes que va darrere meu. El dissabte passat em va demanar per sortir i jo encara no li he donat cap resposta. És molt atractiu, d'aquells nois que qualsevol noia se n'enamoraria, fins i tot jo, però hi ha alguna cosa en ell, que no m'acaba de convèncer, sobretot quan beu una mica més del compte, llavors es torna agressiu i algun cop m'ha arribat a fer por.

Giro la cantonada i em situo al carrer principal del poble, el carrer Major. A aquestes hores no hi passa cap cotxe i sembla un desert en comparació als matins, on tots els comerços estan oberts i sempre trobes gent passejant. El carrer on jo visc, en canvi, sempre està igual de tranquil.

Davant meu, a la mateixa vorera, s'atansen dos nois, que per les faccions que tenen, diria que són sud-americans. Porten els pantalons amples, cordats molt més a baix de la cintura, jerseis grans amb dibuixos o lletres d'equips de futbol i esportives de colors vius. Em miren descaradament, senyalant-me amb el dit. Riuen i parlen sorollosament, sense que pugui entendre el que diuen.

Camino amb peu ferm i em dic a mi mateixa que no passa res, però el meu cor no ho entén i comença a accelerar-se, ficant-me molt nerviosa. De sobte, em puja una calor des de l'estómac a la gola i les mans em comencen a tremolar.

No tenen per què fer-me res, segur que només ho fan per riure-se'n. M'estiro la minifaldilla una mica cap a baix, provant d'allargar-la, tot i que no ho aconsegueixo, i miro que el jersei blanc de tiretes, estigui ben posat, intentant que no se'n vegi cap més part del cos que no vulgui.

Cada vegada els tinc més a prop. Intento no mirar-los, però sense voler els ulls se m'hi van. Ja només ens separen unes vint passes. No veig que facin cap acció d'apartar-se a un costat perquè pugui passar jo. Finalment, arriben davant meu, puc sentir l'olor dels seus cossos, una barreja entre colònia, alcohol, tabac i suor. Se separen una passa entre ells i jo no tinc altre remei que passar entremig dels dos, fregant lleugerament els meus braços nus, amb els seus.

—Guapa —sento darrere meu.

Jo continuo amb la mateixa marxa, amb el cap rígid i sense girar-me en cap moment. Només queden dues botigues per arribar al pròxim carrer, on penso córrer tot el que pugui.

En arribar me'l miro, és el carrer Sant Josep, més conegut com la carretera d'Alfarràs. És empinat com una mala cosa i faig l'esforç de córrer, però els meus peus no reaccionen com jo voldria i m'entrebanco sovint, a més els tacons de les sandàlies que porto, tampoc hi ajuden gaire.

Giro un parell de cops, però no hi veig ningú. Quina ximpleria estic fent! Em dec pensar que sóc la Miss Univers i tots m'han d'anar darrere. Per què he pensat que aquells dos nois em volien fer alguna cosa? Per què no els conec? Per què vaig sola? Per què són estrangers?

El cor, a poc a poc, torna a la seva normalitat, encara que no del tot. Esbufego per l'esforç que estic fent en pujar amb rapidesa.

De lluny sento música. Possiblement prové d'algun cotxe aparcats alguns carrers més enllà. Puc distingir-la. Es tracta de la cançó més popular d'aquest estiu, que a més sona per tot arreu. Aquesta nit l'he ballada, molt animadament.

Solament em falta travessar tres carrers per arribar a casa.

Busco les claus dins la bossa per tal de no perdre temps davant la porta. Les vull portar a la mà perquè em serveixin d'arma de defensa. Pot semblar una ximpleria, però sempre es poden clavar en algun lloc que pugui fer mal. No sé d'on ho he tret això, d'alguna pel·lícula dolenta, segurament, però no perdo res per fer-ho.

Avui porto la bossa que em va regalar la Sara, és bastant petita, però jo m'entossudeixo en posar-hi moltes coses, això fa que no aconsegueixi trobar-les. Trec mocadors, el moneder, la crema de cacau, el mòbil, uns xiclets i un tampax, però no hi ha rastre de les claus.

Sento unes passes molt a prop meu. M'espanto un altre cop. Introdueixo totes les coses a dins i miro per tots costats. A uns quants metres, hi ha un senyor de mitjana edat amb un gos molt gran. Aquest, que no està lligat, se m'apropa ensenyant-me les dents.

El cor cada vegada em va més ràpid. Em sento indefensa davant d'un animal que no saps mai quina reacció pot tenir. Canvio de vorera i el gos deixa de seguir-me, però l'home, en veure la meva reacció, dóna cops molt forts amb els peus, recalcant cada una de les seves passes. Només es sent això i cada vegada aquestes van més ràpides, com si em volgués espantar. Si ja n'hi estic! Li voldria cridar. El sento riure i a mi em vénen moltes ganes de plorar. Vull tornar a córrer, però no ho faig, ja que prou avergonyida estic de mi mateixa, per tenir aquesta por.

Per fi arribo a l'Arrabal Alta, el meu carrer. Està situat a la part més antiga d'Almacelles. No hi ha cap tipus de comerç, les cases són força velles i gairebé la majoria de les persones que hi viuen, són gent gran. També és el típic carrer, on els veïns no té res més a fer que xafardejar, i es passen el dia enganxats a les finestres de casa seva, controlant tot el que passa. No se'ls hi escapa res.

Casa meva està, més o menys, a la meitat del carrer.

Remeno la bossa un altre cop, sense deixar de caminar. Les claus hi han d'estar per força. Finalment les trobo. Agafo la clau que obre la porta i la deixo preparada entre els dits, per introduir-la quan hi arribi.

Just quan estic posant-la al pany, em sona el mòbil. Faig un bot tan gran, que el clauer em cau a terra. El recullo ràpidament i agafo el mòbil per llegir el missatge que he rebut.

"He vist com marxaves de la discoteca i no m'has dit res. També he notat com t'espantaves amb aquells dos nois i amb el gos que t'has trobat més amunt. No estàs molt sexy corrent amb les faldilles. M'ha vingut bé, per saber on vius i on puc venir a buscar la resposta".

El cor, que no ha parat de bategar accelerat en gairebé tot el trajecte, ara està desbocat. Ho fa tan fort que es veu el seu moviment a través del jersei. Em poso la mà al pit per intentar calmar-me. Vull entrar a casa tan aviat com pugui. El llum del fanal del carrer es tanca i faig un bot a l'espantar-me. Ja no em pot passar res més avui. Poso ràpidament la clau al pany, però no encaixa. Estic tan nerviosa que començo a veure borrosos. A palpentos, torno a intentar-ho i me n'adono que aquesta no és la que correspon a la porta.

La tira del top cau per l'espatlla i noto uns llavis que es posen sobre el que ha quedat al descobert. M'esgarrifo, se'm posa la pell de gallina i començo a tenir fred.

No em puc moure. No em puc escapar.

No sento cap soroll extern, només la respiració agitada de la persona que tinc darrere meu.

El llum de cop s'encén i em giro de cop, per donar-li una bufetada, però darrere meu no hi ha ningú.

M'estic tornant boja! Estava convençuda que el Ricard estava aquí, però ha estat tot a causa de la meva por. No m'ho repenso dues vegades. Poso la clau al pany i obro la porta de casa.

Per fi estic fora de perill.

HISTÒRIES VIVES DEL SEGRIÀ

Edita

Consell Comarcal
del Segrià

Col·laboren

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL DE LLEIDA

escola
Ermengol

Històries vives del Segrià és el recull dels vuit relats originals seleccionats pel jurat com a guanyadors i finalistes del 4t i 5è Premi de Relats Curts del Segrià, en les edicions 2016 i 2017.

El certamen va néixer el 2011 des de l'Àrea de Cultura del Consell Comarcal amb la finalitat d'exaltar els valors del territori a través de la producció literària i preservar la memòria de fets i esdeveniments reals viscuts als municipis del Segrià.

Endinsar-se en cada un dels relats és sentir a prop els seus personatges, descobrir nous racons, noves vivències i captar l'estima per la comarca dels seus autors i autores.

Gaudiu de la lectura!

Imatge de la coberta:
Raju Aran (curs d'il·lustració de l'Escola Ermengol)